

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένας τρίτον τούτο είναι
κι' έδρα παλιν κι' Αθήναι.

Χίλια οκτακόσα όγδοήντα έξ η,
εις αυτόν τόν χρόνο κ'ατι θά μάς τρέξη.

ΡΩΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνο μι' φορά θά βγαίνει,
κι' έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μοϋ κατεβαίνει.
Εμείς δέν δέχομαι — γιατί δέν τούς άνέχομαι.
Ε'πα φίλα κι' άν κρατ'ής — δέν περν'ας συνδρομητής.

Δέν θά έχουμε τεφτέρια — όπως πριν και ν-αραθήρια.
Γράμματα και πληρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μι' δεκάρα.
Κι' άς τήν δίνη όποιος θέλει — είδ άλλέως δέν μάς μέλε..

Μηός Γεννάρη δεκαοκτώ,
πόλεμο βλέπω παντοϋ φρικτό.

Τέσσερα ποϋντος κι' έκατό,
και εις τόν "Ολυμπο πετώ.

Έμπρός μέσ 'στη φωτιά,
καϋμένη λεβεντιά.

Τρέχει, τρέχει έμπροστά μας πτερωμένος καθβαλάρης
και μέ δάκρυα γεμίζει όποιο μάτι κι' άν τόν 'δ'η,
κι' άπ' τ'ά σάββανά του βγαίνει τών μπουρλότων ό Κανάρης,
και δαυλό καινούριο δίνει 'στ' άκριβό του τό παιδί.
Σήκω, σήκω σάν και πρώτα, ζηλεμμένη λεβεντιά,
κι' έμπρός μέσα 'στη φωτιά.

Μ' όλογάλανη σημαία σ' όλογάλανα πελάγη,
πού κυλιούνται αποκάτω σέ γαλάζιο οϋρανό,
νεύς Κανάρης ταξειδεύει, και ή δόξα πλάγι πλάγι
ξαναβρίσκει 'στόν καινούριο τόν παληό της Ψάριανό.
Σήκω, σήκω σάν και πρώτα, ζηλεμμένη λεβεντιά,
κι' έμπρός μέσα 'στη φωτιά.

Καπνοϋ σύννεφο τή γή μας και τή θάλασσα θολώνει
και όρθώνεται και σεϊέται ή γωνία μας ή φτωχή...
πάλι τόνομα Μισούλης τής καρδιάς αναπτερόνει,
πάλι τόνομα Κανάρης 'στά πελάγη άντηχεί.
Σήκω, σήκω σάν και πρώτα, ζηλεμμένη λεβεντιά,
κι' έμπρός μέσα 'στη φωτιά.

"Ας βροντήση κι' άς άστράψη τό Αίγαίον πέρα πέρα
και ό πόλεμος άς γίνη πόθος όλης τής φυλής,
τοϋ μεγάλου μας άγώνος γλυκοχάραξε ήμέρα,
σήκω, νύφη δοξασμένη τής χρυσής 'Ανατολής.
Σήκω, σήκω σάν και πρώτα, ζηλεμμένη λεβεντιά,
κι' έμπρός μέσα 'στη φωτιά.

Τόν νέο μας άγώνα δέν γροικ'α κανένας πόνο,
και ό πόλεμος και Μυλλόρδος μέ τ'ά δίκ'α μας γελά,
και προμένετε βοήθειες από άλλους παρ'ά μόνο
τις χέρια τ'ά δικά μας κι' τόν οϋρανό 'ψηλά.
Σήκω, σήκω σάν και πρώτα, ζηλεμμένη λεβεντιά,
κι' έμπρός μέσα 'στη φωτιά.

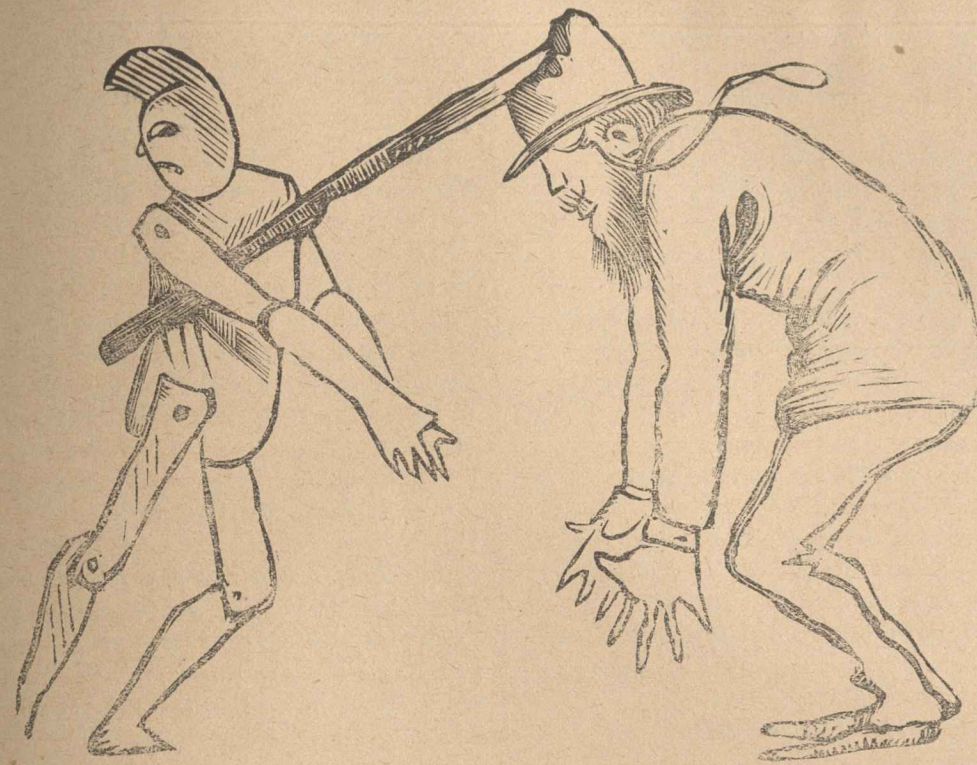
Μη' έλπίζετε 'στους Τόρεις, μη' θαρρ'ήτε 'στους Ουίγους,
και ακούστε κανένα καλό λόγο νά μάς 'π'η...
και παλίσουν στήθος στήθος όί πολλοί μέ τούς όλίγους,
και π'α φαρμάκια τόσα, φθάνει τόση μας 'ντροπή.
Σήκω, σήκω σάν και πρώτα, ζηλεμμένη λεβεντιά,
κι' έμπρός μέσα 'στη φωτιά.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπόν εμπρός, βρέ Περικλή... τί κάθεται ακόμα;
σπαθί άμέσως άρπαξε με χέρια και με στόμα,
και πάρε όρη και βουνα και ρέμματα και δάση,
όπου κι' ο σιδηρόδρομος αυτός να μη μάς φθάση,
και σκότωνε και σκότωνε με τόνα κι' άλλο χέρι...
Π.—Τί πράγματα ή γλώσσα σου, βρέ Φασουλή, προσφέρει;
Φ.—Εμπρός σου λέω, Περικλή, κι' ο πόλεμος πλακόνει,
ροδίζει 'στην Ανατολή, 'στον Πίνδο ξεμερώνει.
'Ο Σώλσθουρ 'στη ράχη μας ζητεί να ξεθυμάνη,
δ' σ' Ρουμπόρδ τσακόνεται μετά του Δεληγιάννη,
δ' Δεληγιάννης μιὰ κλωτσιά 'στά πσινα του δίνει,
δ' βασιλεύς ειρηνικός δέν έννοει να μείνη,
'στης άστραπής τ'ό άλογο τεντώνεται καθόλα,
και χάνεται σαν άστραπή άπ' την πολλή πηλάλα,
παντού συλλαλητήρια κι' ένα σωρό άσκέρι,
πάλι παππάδες άρπαξαν παντιέρες εις τ'ό χέρι,
και πάλι ένθουσιασμός και πάλι συγκινήσεις,
και πάλι για τόν πόλεμο γενναίαι προσφωνήσεις,
δ' Δούνης πάλι φαίνεται άτρόμητος 'στη μέση,
και τρέχει κόσμος 'πίσω του πολίς για να τόν δέση,
για πόλεμο 'στό Σύνταγμα πηγαίνει να φωνάξη,
άλλα τόν πιάνουν μερικοί και πάει να λυσάξη;
πέφτει 'στη γη λιπόθυμος ο ρήτωρ Άφεντούλης,
με τόν Ρουμπόρδ τσακόνεται κι' ο κύριος Σταμούλης,
μία κυρία έγκυος εκ φόβου αποβάλλει,
'στον Πειραιά για κατοχή πλακόνουν Άγγλογάλλοι,
δ' Μπούμπουλης τινάζεται 'στών κανονιών τόν κρότον,
κι' άντεπεξέρχεται βαρύς καθ' όλων τών τρικρότων
και άντηχεί εκ τών βροντών τών θαλασσών τ'ό ρεύμα,
δ' δε Τσιγγρός 'στον Θεοδωρή μεγάλο δίνει γεύμα,
κι' εκεί που τ'ά ποτήρια των χαρούμενοι τσουγκρίζουν,
και τρών και πίνουν, και οι δύο την Άρτα φοβερίζουν,
κτυπά ή πόρτα του Τσιγγρού... ποιος είναι τέτοια ώρα;
—δ' Κουρτοπάσης έρχεται με όλη του τή φόρα—
—Κι' αυτός δ' διαολόωλος έντα ζητεί να κάνη;
—Νά δώση διακρίνωσιν σφοδράν 'στον Δεληγιάννη.—
—Μά πάλι διακρίνωσις;... ο Θεοδωής φωνάζει,
και τ'ό γλυκύ του πρόσωπον άμέσως συννεφιάζει,
στέλλει τόν Πρέσβη δ' Τσιγγρός 'στό διάβολο πεσκέσι,
δ' Θεοδωής τή σουπα του άφίνει μες 'στη μέση,
και δύο δύο τ'ά σκαλιά του Χιώτη κατεβαίνει,
και 'στον Μεγαλειότατον, βρέ Περικλή, πηγαίνει.
Κι' ιδού! μικρόν συμβούλιον και πάλιν συγκροτείται,
ή νέα διακρίνωσις με σκέψιν συζητείται,
κι' άφου πολλά ώμίλησαν κι' οι δύο θαρραλέως,
δ' κύριος Πρωθυπουργός μετά του βασιλέως
άποφασίζει πόλεμον και μέχρι τών εσχάτων,
κι' ή Φήμη μυριστόμος εκ τών τετραπεράτων
τ'ό θαρραλέον μήνυμα παντού τής γής σαλπίζει,
κι' ο κύριος Σαλισθουρ από θυμό άφρίζει,
κι' άράζουν 'στό λιμάνι μας φεργάδες και βατσέλα...
Π.—Παρακαλώ, βρέ Φασουλή, εις τ'ά μηαλά σου έλα,

μη μου ένθουσιάζεσαι παραπολύ, κασιόδη,
και μη νομίζης, βρέ, και σύ τόν πόλεμον παίρνιδι.
Φ.—Τί λές, βρέ άφιλότιμε και καθαρχα τών όντων;
τί λές σου διέφυγε τ'ό έρκος τών όδόντων;
Δέν εισαι σύ που ως προχθές για πόλεμο έλύσας
και θούρια έτόνιζες και όλο έξεφύσας,
κι' ένφ' έγώ έξάρωνα και σουλέγα πώς σφάλεις,
έσύ θρασυδειλότατον έντόνως μ' άπεκάλεις;
Και τώρα, βρέ, όπου κι' έγώ για πόλεμο φωνάζω
κι' ως πυρίνον Ηφίστειον φλογίζομαι και βράζω,
σύ άλλαξες πολιτικήν και την ειρήνην θέλεις;...
ά! όχι, μά τ'ά μάρμαρα εκείνα τής Πεντέλης,
μά τών πατέρων τ'ας σκιάς και μά τή γή μας τούτη,
δέν θ' άποφύγης, άτιμε, κι' έφέτος τ'ό μπαρούτι.
Π.—Βρέ Φασουλή, παρακαλώ, εις τ'ά μηαλά σου έλα
και μη θαρρής ο πόλεμος πώς είναι παίζει γέλα.
Φ.—Α! όχι, άφιλότιμε, και σύ θ' άπολεμήσης...
ας έλθη κατεπάνω μας Άνατολή και Δύσις.
Τί θέλουν από 'μας, μωρέ, οι Τόρεις κι' οι Ούγοι;
ά! βάστα με, βρέ Περικλή, και ο θυμός με πνίγει.
Και δέν μου λές, παρακαλώ, στόν Πειραιά τί θέλει
αυτή των Φράγκων ή άίσχρα και βάρβαρος άγέλη;
κι' έχουν δικαίωμα λοιπόν να κάνουν ό,τι θέλουν,
κι' άμα ζητούνε πόλεμο τούς στόλους των να στέλλουν,
και όταν θέλουμε ήμεις να ζώμεν εν ειρήνη,
χωρίς κανένα να 'ρωτούν, να πολεμούν εκείνοι;
Κι' όταν αυτοί τσακόνονται και π'αν κατά διαβόλου,
τους έμποδίζουμε ήμεις, βρέ Περικλή, καθόλου;
Λοιπόν δέν είν' έλεύθερος κανείς να πολεμήση,
και όταν θέλη κρουνηδόν τ'ό αίμα του να χύση;
κι' αυτό τ'ό αίμα, Περικλή, όπου σπριγγ' έντός μου,
δέν είναι κτήμα μου, μωρέ, άπέναντι τού κόσμου;
κι' αν μου κατέβη έξαφνα και αν μου στρίψ' ή βίδα
κι' επιθυμήτω να χυθ' ρανίδα προς ρανίδα,
και χάριν γούστου, φίλε μου, και τής έλευθερίας,
θ'ά μ' έμποδίση ο Βίσμαρκ κι' ο τής Σαλισθουρίας;
κι' έτσι λοιπόν τ'ά δίκαια καταπατούνται όλα
μ' όλίγα μόνον τρίκροτα κι' όλίγα πυροβόλα;
Μακράν λοιπόν, άντιχρηστοί, μακράν, βαρβαρών πλήθη...
τόσον θυμόν αισθάνομαι 'στά λάσια μου στήθη,
που εύχαρίστως θάτρωγα τόν Σώλσθουρ μυρτίκι.
και κάθε Άγγλο παλαδό και Γερμανό ζευέκη.
Π.—Βρέ Φασουλή, παρακαλώ, εις τ'ά μηαλά σου έλα,
και μη θαρρής ο πόλεμος πώς είναι παίζει γέλα.
Φ.—Φτοού! να χαθής, παληόσκυλο, χωρίς ζωή και ρώμη...
σε καταγγέλλω παρεμβύς 'στην δημοσίαν γνώμην
ώς άνανόρον, θρασυδειλον, άίσχρότατον προδότην,
ώς Έφιάλτην βρωμερόν και ως Ίσκαριώτην,
κι' έπάνω εις τή ράχη σου τ'ά χέρια μου ξαμώνω,
κι' έγώ σε δέρνω σήμερα κι' έγώ σε μπαγκλαρώνω.

Ο Φασουλής με πόζα δυνατή
'στον Ρούμπολδ, τόν Έγγλέζο πρεσβευτή.

Φ.—Τίς Άγγλίας πρεσβευτά, ο λόρδε και Μυλλόρδε,
βρέ Μαρκήσιε, βρέ κύριε Ρουμπόρδε,
και π'άλλους πώς 'βρίσκεσαι, διαβόλου μπεχλιβάνη,
και π'άλλους τον καπάντα εμπρός 'στον Δεληγιάννη,
και π'άλλους π'όποιες μάς βροντάς με μάτια γουρλωμένα,
και π'άλλους τόν Πρωθυπουργό, τούς Έλληνες κι' έμένα;
Και π'άλλους ο καιρός θαρρείς πώς είναι πάλι,
και π'άλλους πώς θ'ά σκύψωμε 'μπροστά σου τ'ό κεφάλι,
και π'άλλους ζεσκούφωτος 'στό Σύνταγμα θ'ά τρέξη
και π'άλλους τόν ύμνο σου τόν Άγγλικό θ'ά παίξη;
Παλιό καιρός ο καιρός, αλλάξαμε τ'ό φύλον,
δέν είναι π'ά λουκάνικα εις τής ούρας των σκύλων,
και π'άλλους σ'ας τυλίγωμε σαρόλαις
και π'άλλους κρέατα, χαβιάρια, μουρταδέλαις,
και π'άλλους σήμερα και τόν καμπόσο κάνης,
και π'άλλους λαρόσύνη σου κλωτσιά ο Δεληγιάννης,
και π'άλλους Έλλην όπως πριν με τρόπο δέν σε βλέπει,
και π'άλλους υπερταχί, άραχλε, που βάζεις και 'στην τσέπη.
—Ποιος εισαι σύ;
—Ο Φασουλής...

Έγκώ εις ντέν ξέρει.

—Θα με γνωρίσης γρήγορα με λόγια και με χέρι.

—Κατέμ, Φασουλής...

—Απ' αυτά ταύτι μου δέν ιδρόνει...

—Μου 'συνέβησε καλά να μπαγκλαρώνη.

—Καντέμ, Φασουλής, πεζέβέγκ...

—Όσαις βρεισιχίς προσφέρεις

—Πανελαμπρότατε, τής γράφω 'κεί που ξέρεις.

—Και τόν τύπο πρεσβευτής εις τ'ό εξής θ'ά εισαι,

—Και με τόν Θεοδωρή δέν θ'ά συνεννοήσαι,

κι' ούτε ποτέ σ'τα χέρια του και σύ θ'ά επιδώσης
τ'ας νέας του Σαλισθουρ φρικτάς διακρίνωσεις,
και αν εις τ'ας Άθήνας μας επιθυμής να μείνης,
εις τ'ό εξής τ'ά έγγραφα σ' έμένα θ'ά δίνης,
μαζί μου μόνο θ'ά 'μιλ'ης με χέρια σταυρωμένα,
και άπ' ευθείας θ'άρχεσαι για κάθε τί σ' έμένα.
Σπιτ Έγγλις, κύριε Ρουμπόρδ;
Ντέν σε καταλαβαίνει,

Φ.—Αυτό εις όσους όμιλώ συχνότατα συμβαίνει...
εν τούτοις, φίλτατε Ρουμπόρδ, καθόλου μ'ην άνάδης,
θ'ά γνωρισθώμε πιό καλά και θ'ά με καταλάβης.
Άμμ' τί, μωρέ; 'νομίζατε μ' όλίγας σας φοβέρας;
πώς θ'ά πετάξωμε κι' ήμεις τής κορφεράς μαχαίρας;
κι' ενόμις' ο Σαλισθουρίας, εκείνος ο σαλιάρης,
πώς τόν άέρα έμπορείς με λόγια να μάς πάρης;
κι' άπ' τή Μάλτα έρχεται ή Άγγλική άρμάδα,
θαρρείτε πώς θ'ά σκιάζετε με τούτο την Έλλάδα;
"Α! όχι, κύριε Ρουμπόρδ, και 'βγάλε τ'ά γυαλιά σου,
για να ιδής καλλίτερα ποιος στέκεται 'μπροστά σου.
Έπάνω μας τ'ό άκτε σας, Έλληνοατόνοι, βγάλτε,
όλα ντιβάνι άς γενούν, π'ότι 'στά τόρια βάλτε,
άλλα ειπέ 'στον κύριον Σαλισθουρ π'ον μιζή
πώς ή Έλλάς και εις αυτόν τ'ά όντια της θ'ά τρέξη.
Πηγαίνετε 'στό διάβολο, ο τέρετα τεράτων,
ο πόλεων κατακτητής και νήσων άποστάτων,
ο βδέλλα τόσης δόξης μάς και κόπων μας άτρύτων,
με την βουλήν των Λόρδων σας και την των Κεινστήτων,
με τής παχιάς όμιχλάς σας και τ'ά πολλά σας χιόνια,
με τής πολλαίς τής λίρας σας και τ'ά Ναπολεόνια,
μ'Ούγγους, Τόρεις, Ίρλανδούς, και τούς λοιπούς χαλέδες,

μ' ἐκείναις τῆς Μυλλὰ ἰδὲ ἔσας καὶ ὀλαιοῦ τῆς Λαίδας,
τῆς κρύαις, τῆς ἀνάλαταις, πούχουν πλατεῖαις ρουθούναις,
καὶ κοκκινίζουν ὅτ' ἐστὶν ὡς τῆς παπαρούναις,
μόλις ἀκούσουν σὺ θρακο κανένας νὰ προφέρῃ,
καὶ δὲν φορεῖν ποτὲ βρακὶ χειμῶνα καλοκαίρι,
πηγαίνετε ὅτ' οὐδὲν μὲ τὸν Τζώ ν-Μ πὺλ ἐκείνον,
μὲ τοὺς στρατοὺς, τοὺς στόλους σας, μὲ ὅλον τὸ Λονδῖνον,
μ' ἐκείναις τῆς πούτ' ἰγκας σας καὶ ἐκείνα τὰ μπι-

[φτὲ κα...]

πηγαίνετε ὅτ' οὐδὲν μὲ τὸν Τζώ ν-Μ πὺλ ἐκείνον.

Δὲν σοὺ βαστᾷ;... μεταβολή!

κάμε φτερά καὶ πέτα...

ἐδῶ τὸ βόλ' ἀντιλαλεῖ

καὶ ἀστράφτει μπαγιονέτα.

P.— Ἐγὼ αὐτὰ ντὲν ἐννοεῖ καὶ ντὲν καταλαβαίνει.

Φ.— Αὐτὸ εἰς ὅσους ὁμιλῶ συχνότατα συμβαίνει,
ἀλλ' ὅμως τὰ μπαγάγια σου σοὺ λένε νὰ μαζέψῃς,
καὶ ἀμέσως γιὰ τὴ Λόντρα σου κρυφὰ τὰ τὸ πουλέψῃς,
γιατὶ ἄλλοιὼς πολὺ κακὰ μ' ἐμὲ θὰ τὰ περάσῃς
καὶ σὺ καὶ ὁ Μπρίγκεν, καὶ ὁ Μουνίρ καὶ αὐτὸς ὁ Κουρτο-
[πάσης.

Δὲν θέλω νὰ πειράζετε ποσῶς τὸν Δεληγιάννη,
καὶ ἂν ἔχη ἀπὸ σὰς κανεὶς παράπονα νὰ κάνῃ,

ὡς ἀπευθύνεται σ' ἐμέ, καὶ ἐγὼ τὸν διορθῶ...

P.— Γκοντέμ, γκαίντουρι...

Φ. Μὲ αὐτὰ σοὺ εἶπα δὲν ἰδρῶν.

Εἴμεθα Ἕλληνες, μωρέ, καὶ Μαραθωνομάχοι,
καὶ εἰς ὅσους μᾶς φορτόνεται τοὺς δίνουμε μπερντάχι,
ὅλοι μας ἔχομε φωτιά καὶ τόλμη καὶ κουράγιο,
καὶ οὔτε θὰ μᾶς δέσετε καθὼς τὸν Σιετβάγιο.

Ἐδῶ δὲν εἶναι Ἀφγανοί, ἀλλ' οὔτε Βιρμανία,
ἐδῶ εἶναι Ἕλληνες, μωρέ, καὶ Ἕλλήνων κοινωνία,
ἐδῶ εὐρίσκεσαι, Ρουμπόρδ, ὅτων Ἀθηνῶν τὸ Ἄστυ,
καὶ τὴ διπλωματία σου σὲ τέτοιον τύπο βράστη,
ἐδῶ νὰ πάρῃς χαρτοσιὰ ποτὲ δὲν θὰ ἔμπορέσῃς,
καὶ κινδυνεύεις νὰ δεθῇς καὶ ὄχι νὰ μᾶς δέσῃς.

Ἐδῶ θὰ ὀῆς μὲ τὸ σπαθὶ ἀπάσας τε καὶ πάντας,
καὶ ἀπὸ κοπριᾶς θὰ στήσωμεν ὅτους Ἀγγλους ἀρίστους,
Σπίτ' ἱγγλῖς, κύριε Ρουμπόρδ;

P.— Ντὲν σὲ καταλαβαίνει.

Φ.— Αὐτὸ εἰς ὅσους ὁμιλῶ συχνότατα συμβαίνει,
ἀλλ' ὅμως πάψε τώρα πᾶ νὰ κόβῃς καὶ νὰ ράβῃς,
καὶ ὅρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα γιὰ νὰ μὲ καταλάβῃς,
(Ὁ Ρούμπολδ μὲ τὸν γρόνθον του πρὸς τῶν φασιελόνει,
καὶ ὁ Φασουλῆς τὸν κυνηγᾷ καὶ τὸν ξυλοφορτοῖ).

Μιὰ πατινάδα φλογερὴ ὅτ' ὁ κύριον Σαλισβούρ.

Σαλισβούρ Τουρκόσπορε, ὅπου γιὰ μᾶς φρενιάζεις
καὶ ὅλο τὸ φαρμάκι σου ἐπάνω μας τὸ βγάζεις,
ποὺ γιὰ φοβέρα τάχατες τοὺς στόλους σου μᾶς στέλλεις,
καὶ οὔτε κἂν νὰ μᾶς ἰδῇς ζωγραφιστοὺς δὲν θέλεις,
Σαλισβούρ, Σαλισβούρ,
γιατὶ μᾶς κάνεις τὸ βαρὺ;

Σαλισβούρ, ὅπου γιὰ μᾶς δὲν δίνεις μιὰ πεντάρα,
καὶ ἀγάπησες ἀληθινὰ τῶν Γεωργίου τῆ φάρα,
ποὺ κατακόβεσαι γι' αὐτοὺς καὶ τόσο τοὺς θαυμάζεις
καὶ μόνο γιὰ τοὺς Γεωργίου τὴν Πόλι ἐτοιμάζεις,
Σαλισβούρ, Σαλισβούρ,
γιατὶ μᾶς κάνεις τὸ βαρὺ;

Κᾶτι ποὺ ἐνδιαφέρει τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμέρι.

Καὶ τώρα ποὺ ἐμπήκαμε εἰς τὸν καινούριον χρόνον,
τοὺς φίλους ἀνταποκριτὰς πρὸς καλῶ μὲ πόνον
τοὺς πηλαιοὺς λογαριασμοὺς διὰ παντός νὰ κλείσωμεν
καὶ νέας πάλιν πληρωμὰς ὀργήγωνα νὰ ἀρχίσωμεν.
Εἶναι καιρὸς νὰ ξεσχισθῶν τὰ πρῶτα μας κατὰστιχα,
καὶ πιῇτε δι' ἐξόδων μου, ἂν θέλετε, μιὰ μᾶστιχα.

Καὶ ἂν ἐλύσσαζες γιὰ μᾶς μὲ ὅλα τὰ σωστά σου,
ἐμεῖς ἐδῶ ἀδειάζομε ποτήρια ὅτ' ἡ γιγὰ σου,
καὶ τῶμορφο τὸ κάδρο σου τὰναθεματισμένο
σὺν φυλακτὸ ὅτ' ἐστὶν ἐπὶ τῆς μάς θὰ τόχωμε κρυμμένο.
Σαλισβούρ, Σαλισβούρ,
γιατὶ μᾶς κάνεις τὸ βαρὺ;

Ἐμάθαμε πῶς ἔπεςες καὶ ἔχεις μεγάλο χάλι,
ποὺ νὰ μὴ σώσῃς νὰ γενῇς Πρωθυπουργὸς καὶ πάλι.
Γκρεμιστήκες καὶ ἀπ' τὴ χαρὰ κανένας δὲν κρατῆται,
καὶ ὅρσε μιὰ μουντζα πᾶ ρο λὶ καὶ ἄλλαις δύο σέτε,
γιὰ νὰ μὴν κάνῃς τὸ βαρὺ,
Μαρκήσιε Σαλισβούρ.

Ποιήματα τοῦ Παλαμά, ὅπου τὴν ποιήσι τιμᾷ.

Λαχταριστὰ λαχταριστὰ καὶ καλοτυπωμένα
τοῦ χαϊδεμένου μας Κωστή ἐβγήκαν τὰ ποιήματα
μ' ἐκεῖνα τὰ τραγούδια τοῦ τὰ πολυζηλευμένα,
καὶ ὁ καθένας σας γι' αὐτὰ θὰ μὴ λυπᾶται χρήματα.
Καὶ ποῖός γιὰ τρεῖς φροδοράχμας θὰ λυπηθῇ νὰ παρῇ
τοῦ Παλαμά τὴν ποιήσι ὅλη ὁροσίᾳ καὶ χάρι;

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα ὅτ' οὐδὲν τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καρφένε τῶν ἑβδ. φρονούντων—νύκτα ἡμέρα σὺν τούτων,
μὲ μπακαλῆδες καμπύσους, —πατρίστους ἄλλους τούτους,
μ' οὐρητρία, σαντούρια —καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαίδουρια.